

Catherine Rider

**KISS
ME**

**RAKKAUTTA
NEW YORKISSA**

Suomentanut Terhi Leskinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Kiss Me in New York*
© Working Partners Ltd. 2021
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Suomenkos Terhi Leskinen
Ken on tuo lapsi niin pienoinen, san. Seppo J. Järvinen

ISBN 978-951-1-42902-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Julialle, kaikista New Yorkiin sijoittuvista tarinoista

ENSIMMÄINEN LUKU

CHARLOTTE

JOULUAATTO KLO 14.00

Särkynyt sydän muuttaa monia asioita. Minä en esimerkiksi ole yleensä sitä tyyppiä, joka mulkaisee tuimasti, kun hymyilevä nainen toivottaa minulle hyvää joulua John F. Kennedyn lentotaseaman lähtöselvityksessä.

Mutta juuri nyt en mahda itselleni mitään. On jouluaatto, ja haluan vain päästä mahdollisimman pian pois New Yorkista. En halua katsoa taakseni enää milloinkaan. Haluan unohtaa, että olen koskaan käynytkään täällä – unohtaa kuvitelleeni, että voisin löytää tässä kaupungissa jonkinlaisen uuden minän.

Aluksi New York tuntui loputtoman kiehtovalta ja sykähdyttävältä paikalta. Mutta kaksi viikkoa sitten kaikki muuttui. Aloin nähdä niitä asioita, joista herra ja rouva Lawrence, isäntäperheeni Yonkersissa, valittivat aina minun hehkuttaessani, miten mahtava kaupunki ”Nykki” on. Tällaisia epäkohtia ovat

muun muassa tylyt ihmiset – heitä on valtavasti ja kaiken kukkuraksi he tuntuvat olevan aina tiellä. Rotat. Miten koko kaupunki haisee usein siltä kuin sen ylle olisi levitetty eltaantuneesta pizzasta tehty jättimäinen sateenvarjo.

Naisen hymy alkaa muuttua kulmien kurtistukseksi. Tajuan, että näytän varmasti tosi omituiselta seistessäni tässä tuikea ilme kasvoillani tuijottamassa tyhjyyteen. Yritän hyvittelä mulkaisuani sanomalla: ”Ai niin... kiitos samoin!” Kerron olevani menossa kello 18.45 lennolla Lontooseen Heathrowin asemalle.

Hän katsoo tietokonetta, ja hänen otsansa rypistyy. ”Ohhoh, sen lähtöön onkin melkein viisi tuntia aikaa. Te britit taidatte arvostaa säntillisyyttä?”

Jos se olisi sosiaalisesti hyväksyttävää eikä saisi minua vaikuttamaan sekopäältä, minun tekisi mieli sanoa: ”Ei sillä ole mitään tekemistä säntillisyyden kanssa, Ronda.” (Hänellä on rinnassaan nimikyltti.) ”Kaksi viikkoa sitten pelkkä ajatuskin kotiin lähtemisestä tuntui masentavalta. Olin nauttinut täysin siemauksin lukukaudestani vaihto-oppilaana Sacred Heartin lukiossa ja aloin olla aivan täpinöissäni siitä, että tulisin tänne takaisin opiskelemaan syyskuussa. Minut oli hyväksytty varhaisessa haussa Columbian yliopiston journalistiikan koulutusohjelmaan, ja olin onneni kukkuloilla. Muuttaisin paikkaan, jossa voisin *kokea* tarinoita. New York antaisi minulle niin paljon kaikkea, mistä kirjoittaa. Ja minusta voisi vihdoinkin tulla Uusi Charlotte. Ai kuka on Uusi Charlotte? Se olen periaatteessa minä – ainakin me näytämme identtisiltä, sillä en pysty muuttamaan ulkonäköäni – mutta Uusi Charlotte on impulsiivinen ja sosiaalinen, kun taas Vanha Charlotte on vähän pidättyväisempi. Uusi Charlotte ottaa riskejä; Vanha Charlotte ei ikinä tekisi niin. Ja sitten tulin tänne ja minulle selvisi, että Uusi Charlotte oli tosi mahtava tyyppi! Monet pitivät hänestä... etenkin yksi poika englannin tunnilta, Colin.

Mutta sitten Colin otti ja särki sydämeni. Täsmälleen samalla hetkellä lakkasin olemasta impulsiivinen ja vapaa, mikä antoi minulle aikaa keskittyä New Yorkin vähemmän mukaviini puoliin – kuten siihen, miten teidän metroissanne on suurin piirtein yhtä miellyttävä matkustaa kuin ostoskärryissä. Ja siihen, miten te sallitte tosi, tosi tyhmiä asioita, kuten annatte autojen ajaa päin katua ylittäviä jalankulkijoita! Ja siihen, miten kylmä täällä on joulukuussa. Sen täytyy oikeasti olla jonkinlainen ihmisoikeusrikos.”

Todellisuudessa vastaan: ”Palan vain halusta päästä pian kotiin.”

Sekin on yhtä lailla totta. Se on vain suoraviivaisempi tapa sanoa sanottavani. Ehkä se selittää, miksi minun ja Colinin jutusta ei tullut mitään. Ehkä jos olisin nostanut kissan pöydälle, kysynyt häneltä, oliko hän onneton... Jos olisin ollut suorapuheisempi myös hänen kanssaan, olisimmeko me vielä yhdessä?

Älä viitsi, Charlotte. Suorapuheisuus ei olisi tehnyt Colinista yhtään vähemmän törkimystä.

En pysty kiistämään omaa logiikkaani, aivan kuten minulla ei ole vastausta aivojeni julmaan irvailuun – *Sen siitä saa, kun yrittää olla impulsiivinen.*

Kun kassini kaataa kumoon Vapaudenpatsaan pienoismallin, joka tönäisee lelutaksia ja saa sen törmäämään alapuolella olevaan Empire State Buildingin patsaaseen, tajuan kaksi asiaa: ensinnäkin kassini on tarpeettoman suuri ihan niin kuin äiti on aina tolkuttanut, ja toiseksi olen ilmeisesti hoitanut lähtöselvityksen, jättänyt matkalaukkuni, poistunut tiskiltä, kävellyt läpi lentoaseman ja sisään lahjatavaramyymälään ilman, että aivoihini on tallentunut minkäänlaisia muistijälkiä tästä kaikesta.

Mutta jep, minulla on tarkastuskortti työnnettynä passini väliin, ja seison jostakin syystä lahjatavaramyymälässä. Mitä hittoa minä oikein täällä teen? En halua muistoja lukukaudestani

ulkomailla – haluan jättää kaiken taakseni. New York pitääköön hyvänään kaiken, mitä se on koskettanut, kaiken minkä se on pilannut – kaiken minkä se on turmellut.

En valehdellut Rondalle. Juuri nyt haluan vain päästä kotiin. Päästä kotiin ja olla taas oma vanha minäni... Ei, ei *vanha*. Alkuperäinen minäni. Todellinen minäni, eikä minulla nähtävästi ole muuta vaihtoehtoaakaan. Kutsutaan häntä vaikka Englantilaiseksi Charlotteksi.

Polttava, kuuma kirvely silmiäni takana kertoo, että on aika lähteä pois täältä – edes Englantilainen Charlotte ei itke julkisesti – ja niinpä pujottelen pehmeiden patsaiden ja muovisten pilvenpiirtäjien lomassa ja marssin takaisin lentoaseman aulaan. Painan pääni kumaraan välttyäkseni näkemästä vilautakaan New Yorkin siluettia esittävistä jättijulisteista – tänään, nyt kun olen huonolla (surullisella) tuulella, en näe säihkettä ja säkenöintiä kaupungissa, joka ei koskaan nuku. Näen korkeita, lasista ja teräksestä rakennettuja rumiluksia mulkoilemassa tavasta aivan kuin haastaen sitä tappeluun.

Älä viitsi, New York. Mitä paha taivas on muka tehnyt sinulle?

Uuh, saattoi olla virhe tulla lentoasemalle näin aikaisin – nyt minulla on neljä tuntia aikaa istuskella täällä märehimässä tilannetta. Tuijotan puhelintani ja tarkistan Instagramin muutamien minuuttien välein: ensin toiminnan, sitten kommentit ja uudet julkaisut, sitten ystäväni toiminnan nähdäkseni, kuka on tykännyt kenen valokuvista (päivitys-päivitys-päivitys). Akkuni on kohta tyhjä, enkä pysty edes viettämään loppuaikaa kuuntelemalla musiikkia. Mutta se saattaa olla ihan hyväkin – soittoiltoillani on jäljellä enää melkein yksinomaan masentavia biisejä.

Itse asiassa olen alkanut pitää tosi paljon The Smithsistä – ja se ei luultavasti ole mikään hyvä juttu tässä mielentilassa!

Haluan olla korviani myöten hullaantunut tyttöön, jonka kanssa olen. Minun pitää tuntea – en tiedä, varmaan intohimoa. Ja... en vain tunne niin.

Sillä tavalla hän jätti minut.

Tulen siihen tulokseen, että tarvitsen muuta ajateltavaa, joten marssin Hudson-kirjakauppaan ja pysähdyn kuin seinään tajutessani, etten ole varma, mitä olen etsimässä. Eniten myytyjen listalla on tarjolla pelkästään chick litiä, josta tavallisesti pidän, mutta juuri nyt kaikki näkemäni sydämet pikemminkin oksettavat minua. Sitten katseeni osuu kolmeen kliseiseen, mehevään, väkivaltaiseen jännäriin – siinä voisikin olla ideaa. Kirja, jossa on vain juoni ja väkivaltaa eikä lainkaan tunteita. Se vaikuttaa tismalleen siltä, mitä tarvitsen tällä hetkellä. Käytän valinnan tekemiseen viitisen minuuttia ja yritän arvioida, kuinka mukaansatempaava mikäkin kirjoista on, mutta miltei identtisistä kansista on vaikea päätellä mitään – kävelevä mieshahmon siluetti ja yläpuolella yksisanainen nimi. Mitähän eroa mahtaa olla *Kostolla*, *Revanssilla* ja *Takaisinmaksulla*?

Takaisinmaksua luonnehditaan sanoilla: ”DONNY SAA ANSIONSA MUKAAN...”

En tiedä, kuka Donny on tai miksi hän ”SAA ANSIONSA MUKAAN”, mutta otan kirjan ja suuntaan kulkuni tiskille. Käännyin ympäri ja ohitan hahmon, jonka olkapää on vaarassa luiskahtaa sijoiltaan hänen kurkotellessaan kovakantista kirjaa ylähyllyltä. Yhtä suosituimmista bestsellereistä. Kuulen hänen ähkäisevän ja sitten kiroavan, kun hyllyltä putoaa eri kirja – ehdin juuri ja juuri rekisteröidä sen olevan pienikokoinen pokkari ennen kuin se kopsahtaa päähäni. Ojennan vaistomaisesti käteni, saan kirjan kiinni ja vedän rintaani vasten.

”Voi vitsi, anteeksi tosi paljon.”

Nostan katseeni ja tuijotan syvänruskeisiin silmiin, jotka kuuluvat arviolta pari vuotta minua vanhemmalle pitkänhuiskealle

pojalle. Hänen hiuksensa ovat pitkät ja hapsottavat ja näyttävät siltä kuin olisivat painuneet lyttyyn pipon alla, joka on takuuvarmasti ollut hänen päässään suuren osan päivästä. Olen ollut New Yorkissa riittävän pitkään tunnistaakseni hänen kaltaisensa pojat Williamsburgin vatipäiksi – itse kehittämäni lempinimi (hyvä on, haukkumanimi), joka oli Sacred Heartin tyttöjen mielestä kaikkien aikojen paras ja brittiläisin ilmaus kuvaamaan hipstereitä.

Tämä poika saattaa olla Williamsburgin vatipää, mutta siistillä tavalla nuhrainen ja huoleton tyyli pukee häntä. Brooklynin hipstereiden ulkomuoto ei ole yhtä... rähjäinen kuin hipstereillä kotipuolella. Huonotuulisuudestani huolimatta tunnistan kyllä ilmiselvän hottiksen.

Jos sydäntäni ei olisi juuri murskannut toinen hipsteri, jolla oli hyvät poskipäät, se läpättäisi luultavasti parhaillaan hieman.

Poika on ojentanut vapaan kätensä. Toisessa on se kirja, jota hän on tullut tänne ostamaan, ja kassi samasta lahjatavaramyymälästä, josta juuri lähdin. ”Haluatko, että panen tuon takaisin puolestasi?”

Katson kahta kirjaa, joita pitelen. Tuskalliselta kuolemalta pelastamani kirjan kannessa on sarjakuvatyylisiä piirroksia viinilaseista, soittimista, laastaroiduista sydämistä – ja outoa kyllä, koiranpennusta. Koukeroiset punaiset kirjaimet kiljuvat minulle:

Kymmenen helppoa askelta erosta toipumiseen.

”Ehkä kannattaisi vain hyväksyä, että eksäsi on kusipää.”

Katson taas Hipsterihottista, joka virnuilee omahyväisessä katsahtaessaan minusta elämäntaito-oppaaseen. Sitten hän osoittaa *Takaisinmaksua*. ”Tosin näyttää siltä, että sinulla on mielessäsi rajumpia keinoja.”

Nyökkään. ”Tyydyn vain haaveilemaan siitä, että saisin maksaa hänelle takaisin.”

”Minä voin maksaa sen. Aiheutinhan sentään sinulle äsken melkein aivotärähdyksen.”

Ojennan kirjan hänelle. ”Kiitos. Ansaitisit vapautuksen kostolistaltani.”

Mm, mitä tässä oikein tapahtuu? Flirttailenko minä – ventovieraan kanssa? Tämä ei ole varsinaisesti minun tapaistani, mutta tuskinpa pienessä flirtissä on mitään pahaa, etenkin kun hän on söpö poika, johon en törmää enää ikinä.

Jopa Englantilainen Charlotte tekee niin joskus. Ja vaikka olenkin palannut taas Englantilaiseksi Charlotteksi, se ei tarkoita, etten voisi muokata ja parannella häntä. Hipsterihottis ei tiedä, että poikaystäväni on juuri jättänyt minut kuin nallin kalliolle, koska ei ollut korviaan myöten hullaantunut; hän ei tiedä, että olen itkenyt joka tunti kahden viime viikon ajan tai että tämän syksyn tavoitteeni muuttua rohkeaksi vapaaksi sieluksi johti siihen, että tuo sielu pidätettiin ja teljettiin tunteiden vankityrmään.

Alkuperäinen tavoitteeni New Yorkin -lukukaudelleni on yhä voimassa: minun ei tarvitse vielä muutama tuntiin olla ujo, arka englantilaistyttö.

Voin olla se tyttö sitten, kun pääsen kotiin.

”Hei kuule”, poika sanoo ja työntää kaikki kirjat kainaloonsa, ”voisinko kysyä mielipidettäsi yhdestä asiasta?”

Hän ei odota vastaustani, vaan vetää lahjatavaramyymälän kassista vaaleanpunaisen nallen. Sillä on musta t-paita, johon painettu Manhattanin siluetti näyttää lapsen piirrokselta. Paidassa lukee suurilla vaaleanpunaisilla kirjaimilla sanat: ”MINÄ SYDÄN NEW YORK”.

Ei sydänsymbolia – siihen on oikeasti kirjoitettu sana ”sydän”.

”Ostin tämän tytölleni. Hän on tulossa kotiin Kaliforniasta, missä hän on ollut tämän lukukauden... Kuinka mauton tämä on sinusta asteikolla yhdestä kymmeneen?”

”Seitsemäntoista.”

Hän nauraa. Liian makeasti. Olisikohan hänen naurunsa minusta aivan yhtä ärsyttävä, jos hän ei olisi juuri maininnut t-sanaa, joka teki tylsty lopun toiveikkuudestani.

Uskoisit jo vähemmällä, Englantilainen Charlotte, sanon itselleni, kun seuraan Hipsterihottista turtana kassalle. Operaatio Uusi Charlotte meni nöyryyttävällä tavalla mönkään.

Hän maksaa kirjani, ja suljen korvani hänen jaarittelultaan. Hänen ”tyttönsä” on varmasti ihana ja kaikkea, mutta minua ei erityisemmin kiinnosta kuulla yksityiskohtaista selostusta siitä, kuinka paljon tämä taatusti ”digga” ironisen mauttomasta t-paidasta. Maksettuaan kirjat Hipsterihottis ojentaa minulle kassin, jossa on minun kirjani, ja me kävelemme ulos yhdessä ja pysähdyimme aivan liikkeen ulkopuolelle. Olemme astuneet suoraan varsinaiseen ihmismereen, sillä kaikkialla tungeksii joulun ajan matkustajia.

”Kiitos kirjasta”, sanon ja sujautan sen kassiini.

Hän on vastaamaisillaan, kun me kumpikin hätkähdämme kuullessamme pojan äänen – korkeaksi kohoavan huudahduksen, joka nousee lentoaseman mekkalan yläpuolelle.

”Ai että sinä haluat erota? Oletko tosissasi?!”

Hipsterihottis kääntyy ympäri – joudun astumaan sivuun nähdäkseni hänen ohitseen – ja me kumpikin tuijotamme. Aivan saapuvien lentojen aulan ulkopuolella seisoo nuori pari. Tyttö on ruskettunut blondi, jolla on ärsyttävän täydelliset kiharat hiukset ja häikäisevän upea valkoinen villakangastakki. Hän näyttää siltä, ettei ole juurikaan minua vanhempi. Vaaleansininen matkalaukku hänen takanaan paljastaa hänen olevan heistä se, joka on saapunut lentokoneella. Myös poika on suunnilleen minun ikäiseni, ja hänellä on vaaleanruskea parkatakki, joka riitelee räikeästi takin alta näkyvän keltaisen ja kermanvärisen ruutupaidan kanssa. Hänen toisella olkapäällään

roikkuu punainen reppu, mutta en näe siinä matkatavara-kuitteja. Tämä ei ole pari, joka on palaamassa jostakin yhdes- sä; kyseessä on nuoren parin jälleennäkeminen lentoasemalla.

Tai no, he *olivat* pari. Eikä ”jälleennäkeminen” vaikuta mil- lään muotoa iloiselta.

Tyttö on ristinyt kätensä ja pitelee niitä tiukasti rintaansa vasten. Kansainvälinen anteeksipyyntö ele. Poika on antanut kätensä valahtaa sivulle – käden joka pitelee tusinaa punaista ruusua. Hän pälyilee vasemmalle ja oikealle aivan kuin häntä olisi juuri pyydetty laskemaan luvun 23 213 neliöjuuri.

Minulla oli varmaan täysin samanlainen ilme, kun Colin jät- ti minut.

Väläytän Hipsterihottikselle irvistyksen – kansainvälisen myötähäpeän ilmeen. Mutta hän ei katso minua. Hän katse- lee lattiaa, pudistelee päätään ja sanoo: ”Hän sanoi, että tapaisi poikaystävänsä vasta loman jälkeen.”

Hitto soikoon, onko *tuo* se tyttö, jota vastaan hän on tullut?

Hipsterihottis katsoo minua, ja hänen kasvoillaan on saman- lainen ilme kuin herra Lawrencella oli sinä päivänä, kun put- kimies sanoi tulevansa käymään ”joskus kymmenen ja neljän välillä”. Ilme joka sanoo: *Voitko uskoa, millaista soopaa joudun kestäämään?*

”Hänen piti tehdä asia selväksi silloin. Mutta siinä se poika on, tuli ’yllättämään’ hänet ja sai aikaan näin kiusallisen tilan- teen. Mikä törppö.”

Hän ei edes hyvästele minua. Hän vain kävelee eroavan pa- rin luo, kaivaa esiin typerän nallensa ja asettaa sen tytön olka- päälle. Tyttö säpsähtää yllättyneenä, kääntyy ympäri ja henkäi- see ilosta. Sitten hän hymyilee leveästi ja vetää Hipsterihottiksen pitkään, syvään suudelmaan, kun taas ruusuja roikottava poika parka ei näytä olevan yhtään lähempänä vaikean matematiikka- pulman ratkaisua.

Käännän selkäni eriskummalliselle välikohtaukselle ja lähdän kävelemään kohti turvatarkastusta. Silloin mieleeni muisuu jotain, mitä Hipsterihottis sanoi minulle.

Minulla ei ole mitään vaikeuksia myöntää, että *hän* on kusipää.

KLO 14.55

”Hyvä herra, ymmärrän että teitä harmittaa, mutta en ole vastuussa säätilasta. Jos haluatte valittaa asiasta jollekulle, kokeilkaa Jumalaa.”

Olen kuullut portilla seisovan naisen sanovan eri version tästä samasta repliikistä nyt neljälle eri matkustajalle, ja toivon edelleen, että aivoni ovat vain päättäneet pilailla kanssani kuvittelemalla painajaisen, jossa mahdollista lumimyrskyä koskevat varoitukset ovat suistaneet JFK:n lentokentän kaaoksen valtaan.

Kun pääsen jonon kärkeen, asetan kämmenen tiskiä vasten aivan kuin tarvitsisin tukea pysyäkseen pystyssä, kerron naiselle lentoni numeron ja toivon hartaasti, että koneessani on avaruustekniikalla varustetut erikoisrenkaat, jotka antavat tarpeeksi pitoa niin että se pystyy viilettämään kiitorataa pitkin vaikka kuinka paksujen lumikinosten halki ja viemään minut kauas, kauas pois täältä.

Viemään minut kotiin.

Porttinainen katsoo tietokonettaan. ”Kas niin, kultaseni, hyvä uutinen on se, että koneesi on täällä JFK:lla. Huono uutinen on, että se ei ole lähdössä, koska...”

Sitten hän aloittaa jonkinlaisen selityksen, mutta en kuuntele, sillä minulla on sellainen olo kuin pääni olisi upotettu veden alle. Korvani täyttyvät omituisesta kohinasta, joka saa käiken tuntumaan yhtäkkiä etäiseltä. Musta kaksirivinen takkini,

jonka rouva Lawrence osti minulle sään muututtua kylmemmäksi, tuntuu heräävän eloon ja kuristavan koko vartaloani.

Lentoni kotiin on peruttu.

Olen täällä jumissa.

”Entä seuraava lento? Enkö voisi saada siirtoa siihen? Eikö se olekin yölento? Minulle on ihan sama, pääsenkö perille kahdeksalta vai kuudelta aamulla – en nuku kuitenkaan. En ikinä nuku lentokoneessa. Olen liian innoissani matkustamisesta.” Tajuan jaarittelevani ja tiedän syyinkin siihen – niin kauan kuin puhun, en itke.

En voi olla jumissa täällä. En vain voi! Minun on päästävä kotiin. Vanhempani odottavat minua. Itse asiassa isäni tarkistaa luultavasti parhaillaan lentoni tietoja ja saa hepulin, kun näkee sen viivästyvän.

”Olen tosi pahoillani”, Porttinainen sanoo ja loitii kasvoilleen murheellisen ilmeen aivan kuin hänen sydäntään raastaisi, kun hän joutuu kertomaan huonoja uutisia ventovieraille. Olen nähnyt hänen omaksuvan saman ilmeen jo kahdesti. ”Mutta näissä sääolosuhteissa kaikkiin muihin Lontoon-lentoihimme on jo pitkät jonotuslistat... On hyvin epätodennäköistä, että pääset lähtemään tänä iltana. Olen erittäin pahoillani.”

Hän ohjaa minut palvelupisteeseen, missä toinen liian leveästi hymyilevä nainen tuijottaa tietokoneen näyttöä varmasti ainakin viisi minuuttia ennen kuin kertoo, että seuraava lento, jolle hän pystyy varaamaan minulle paikan, lähtee vasta puoli kymmeneltä... aamulla.

En pääse kotiin perheeni luo jouluaamuksi. Sen sijaan olen täällä New Yorkissa – kaupungissa, jota rakastan, mutta jonka haluan vain jättää taakseni.

Koen taas yhden sellaisista kadotetuista hetkistä. On kulunut ties kuinka monta minuuttia, ja harhailen juuri takaisin

pääterminaaliin. Olen jättänyt matkalaukkuni lentoyhtiön haltuun, ja vasemmalla olkapäälläni roikkuu kassini, jossa ei ole mitään muuta kuin Hipsterihottiksen ostama jännäri sekä lentoyhtiön antama lahjakortti. Se on tarkoitettu Ramada Hoteliin, missä ilmeisesti sitten kökötän viettämässä jouluaattoa... yksin. En ole koskaan ennen ollut yksin hotellissa, ja yhtäkkiä joudun miltei pakokauhun valtaan. Mitä jos minua ei huoliteta hotelliin ilman ketään aikuista? Mitä jos jään ypyksin oman onneni nojaan, jos hotelli ei huoli minua asiakkaaksi eikä lentoasema päästä minua lähtemään täältä?

Tämä on pahinta, mitä minulle on koskaan tapahtunut.

”Kyllä sinä pärjät, kulta pieni. Ainahan sinä pärjät.”

Olen puhelimessa äidin kanssa. Haluaisin hänen olevan hermoromahduksen partaalla niin kuin itse olen, mutta äiti on aina lempeä ja rauhallinen. Hän on itse asiassa tunnettu siitä. Hän on niin lempeä, että kaikki kutsuvat häntä Mellownieksi. Minusta se on ollut aina äärettömän latteaa sanaleikki Melaniesta, mutta tällä hetkellä se tuntuu suurin piirtein hauskimmalta jutulta, jonka olen eläessäni kuullut.

Lysähdän penkille ja painan kasvoni vapaan käteni varaan. Se ei juurikaan helpota oloani, mutta ainakin saan hieman etäisyyttä lentoasemaan – seinät eivät enää tunnu kaatuvan päälle.

Äiti alkaa puhua jotain, mutta hänen äänensä hukkuu Emman huudon alle, ja näen sieluni silmin, miten viisivuotias siskoni tappelee kynsin hampain saadakseen kotipuhelimen käteensä. ”Äiti, äiti, minä haluan puhua Lotin kanssa! Joooooko!”

Pienempänä Emma ei osannut ääntää Charlottea, joten hän tyytyi sanomaan vain Lot. Se on ollut minusta ärsyttävää harva se päivä – mutta ei tänään.

”Ei nyt, Em”, äiti sanoo. Sitten hän jatkaa minulle: ”Etkö voi mennä takaisin Lawrenceille?”

”En”, vastaan. ”He viettävät joulua sukulaisten luona Vermontissa. He lähtivät ajamaan sinne suoraan lentokentältä sen jälkeen, kun toivat minut tänne.”

”Sinä pärjät kyllä, kultaseni”, äiti toistaa. ”Voit mennä siihen hotelliin, ja ainakin siellä on lämmintä ja turvallista, eikö totta? Mitä muuta sinä voisit toivoa?”

Kuivaan silmäni ja käännän kasvot pois päin puhelimesta, ettei äiti kuule minun niiskuttavan. Totta puhuen voisin toivoa aika paljonkin muuta kuin lämpimän hotellihuoneen – kuten lennon pois tästä kurjuuden kaupungista. Olisiko siinä riittävästi ”muuta”? Voi luoja, miksi elämäni on päättänyt kaataa minut kumoon ja sen lisäksi vielä sylkeä kasvoilleni ja juosta sitten nauraen pois?

Äiti sanoo, että voimme viettää joulua tapaninpäivänä ja että koko perhe rakastaa minua, ja jostakin syystä kurkkuani kuristaa kuullessani sen. Meidän perheessämme ei ole ollut ikinä tapana osoittaa tunteita kovinkaan avoimesti, joten se, että äiti tuntee tarvetta sanoa niin nyt, alleviivaa sitä, miten viheliäinen minun tilanteeni todellakin on. Vastaan rakastavani häntä ja olen tuskallisen tietoinen siitä, että sanani uhkaavat takertua kurkkuun. Ennen kuin lopetamme puhelun, äiti sanoo: ”Haluan, että kuuntelet minua nyt, Char. Kuunteletko sinä?”

”Joo.”

”Tiedän, että tämä tuntuu kamalalta, ja ymmärrän sen, mutta en halua, että piehtaroit itsesälissä tai istuskelet jossakin mu-rehtimassa. Kyllä, tämä on harmillista, mutta asiat voisivat olla huonomminkin. Eikö totta, kultaseni? Aina on joku, jolla on asiat huonommin kuin sinulla.”

Vastaan ymmärtäväni – ja ymmärränkin, mutta tiedän myös, että kestää aikansa ennen kuin pystyn oikeasti olemaan samaa mieltä hänen kanssaan. Lopetamme puhelun, ja tungen kännykän kassiini. Tiedän, että suurin osa kassin painosta,

jonka tunnen jalkaani vasten, johtuu Hipsterihottiksen ostamasta jännäristä, mutta mielessäni on kuitenkin päällimmäisenä tietoisuus lahjakortista hotellihuoneeseen, jossa yöpyminen yksin tuntuu vähän hermostuttavalta ajatukselta. Äiti suhtautui siihenkin hyvin tyynesti ja huomautti, että jos pystyn lentämään Amerikkaan yksinäni, selviän kyllä myös yöstä hotellihuoneessa.

Hän on oikeassa – jopa Englantilaisen Charlotten pitäisi pystyä selviytymään siitä.

Mutta tiedän, että huone itsessään on hajuton ja mauton – ja luultavasti beige. Pelkästään sen ajatteleminen tuntuu masentavalta, enkä tee siinä huoneessa taatusti mitään muuta kuin istun vatvomassa Colinia, hänen kamalia sanojaan ja hänen ilmettään sillä hetkellä – aivan kuin hänestä olisi ollut äärettömän kiusallista joutua selittämään, miksi hän jätti minut. Mietiskelen vain, kuinka törkeä paskiainen hän on, ja koen itseni totaaliseksi luuseriksi toivoessani, että olisin saanut hänet tuntemaan intohimoa tai mikä sitten saakin hänet hullaantumaan korviaan myöten tyttöön, jonka kanssa seurustelee. Hän ei ole kaikkien vuodattamieni kyynelten arvoinen, ja siitä huolimatta huomaa ajattelevani, että jos soittaisin hänelle ehdottaakseni aikalisää koko tämän eron suhteen, vaikka vain puoleksi päiväksi, jotta minun ei tarvitse istua hotellihuoneessa miettimässä häntä, se ei olisi järjettömintä ja epätoivoisinta, mitä olen koskaan harkinnut tekeväni.

Ja tässä minä olen jouluaattona pieleen menneen New Yorkin -lukukauden jälkeen – yksin lentoasemalla, ilman minikäänlaista keinoa päästä kotiin ennen huomista, eikä minulla ole mitään muuta kuin väkivallalla mässäilevä jännäri jostakin Donny-nimisestä tyyppistä, joka ”SAA ANSIONSA MUKAAN”, syystä joka kiinnostaa minua hetki hetkeltä vähemmän. Alan kaivella laukustani hotellin lahjakorttia tarkistaakseni uudelleen

osoitteen, ja kun siirrän sen syrjään, en näekään *Takaisinmaksun* kantta vaan...

Kymmenen helppoa askelta erosta toipumiseen.

Se himputin elämäntaito-opas! Hipsterihottis ei ilmeisesti katsonut lainkaan kassalla, mitä osti. Kirjan näkeminen heti sen jälkeen, kun olen harkinnut hetkellisesti, että pyytäisin Colinia tulemaan avukseni, saa vereni kiehumaan, ja kaivan onnettoman opuksen kassista ja nakkaan sen menemään.

Vasta silloin huomaa, etten ole penkillä yksin. Vieressäni istuu oudon tutun näköinen hahmo. Suunnilleen minun ikäiseni poika, aika pitkä, lyhyeksi leikattu tumma tukka ja ruskea parkatakki keltaisen ja kermanvärisen ruutupaidan päällä – se ei ole varsinainen muotikatastrofi, mutta vaatteet eivät oikein sovi yhteen. Hän kyhjöttää kumarassa tusina punaista ruusua sylissään, punainen reppu jalkojensa välissä, ja on niin vaipunut ajatuksiinsa, ettei huomaa vahingossa antamaani joululahjaa – jonka on maksanut poika, jonka matkaan hänen tyttöystävänsä juuri lähti – kun se kimpoaa hänen naarmuuntuneista biker-saappaistaan.

Pyydän kuitenkin anteeksi, kun syöksähdän eteenpäin nostamaan kirjan. Minun pitäisi heittää se lähimpään roskikseen – mutta jostakin syystä painan sen rintaani vasten.

Hänen reaktionsa tulee jälkijunassa aivan kuin ääneni kulkisi normaalia hitaammin. Hän kääntyy ja katsoo minua tyhjä katse silmissään, ja yhtäkkiä tajuan, mitä äiti tarkoitti. Suoraan vieressäni istuu joku, jolla on asiat vielä huonommin kuin minulla. Hyvä on, hänellä saattaa olla asiat huonommin tällä hetkellä ainoastaan siksi, että hänet jätettiin hetki sitten, mutta silti. Minä olisin tuntenut, jos jalkateräni olisi mätkähtänyt kirja.

Luullakseni.

Hän kääntyy pois päin minusta ja tuijottaa taas tyhjiyteen. Kylläpä minä olenkin taitava auttamaan ihmisiä, joilla pyyhkii huonommin kuin minulla.

”Olen Charlotte”, sanon, tartun hänen käteensä ja ravistan sitä. ”Ja sinulle tapahtui juuri onni onnettomuudessa.”

Poika parka vain katsoo käsiämme aivan kuin kättelisi jonkun kanssa ihka ensimmäistä kertaa ja nostaa sitten katseensa minuun hämmentyneenä. Nokkelaa, Charlotte – tullessaan jätetyksi hän tuskin huomasi lähettyvillä norkoilevaa uteliasta brittityttöä (joka sattui seisomaan sen pojan vieressä, joka suuteli hänen eksäänsä suoraan hänen nenänsä edessä ja poistui tämän kanssa).

Selitän tarkemmin. ”Minä, öm, näin sinut aiemmin... tyttöystäväsi kanssa.”

Hän katsoo ruusuja. ”Joo... Olisi pitänyt arvata, että pikku välikohtauksemme keräisi yleisöä.”

Nyt hän sentään puhuu, ja olen vähällä nauraa tajutessani, että minulla ei rehellisesti sanottuna ole aavistustakaan, mitä aion tehdä seuraavaksi – hänellä on asiat huonommin kuin minulla, mutta tuskinpa minä pystyn parantamaan hänen sydäntään tänään. Lisäksi oma sydämeni ei ehkä varsinaisesti pulppua verta tällä hetkellä, mutta se johtuu todennäköisesti vain siitä, että siinä ei ole sitä tarpeeksi Colinin törkeän tempun jäljiltä.

”Mikä sinun nimesi on?”

Hän puhuu ruusuille. ”Anthony.”

”Hei Anthony. Usko minua – sinua onnisti. Se tyttö... hän olisi tiennyt vain vaikeuksia.”

”Sinä et tunne häntä.”

”Tiedän kuitenkin sen, että ei kannata haaskata aikaa tyttöön, joka jättää poikaystävänsä jouluaattona ensimmäisen vastaan tulleen komean pojan takia.”

Anthony puolittain kääntyy katsomaan minua, ja hänen laajentuneet silmänsä osoittavat, miten tosissaan hän on. ”Sinulla ei ole mitään käsitystä siitä, mitä meidän välillämme on